

„Източно време“ — бѣше издание на стопанина на „Леван-тайимсъ“ Лафаниъ Ханли, който се намѣрваше единъ видъ подъ покровителството на английското посолство, Това стигаше отъ една страна да може „Източно време“, първо, да бѣде по-смѣло въ своитѣ съобщения, друго, да се допуска разнасянето на броеветѣ му по пощата, безъ да се задържатъ; а трето да се чете съ довѣрие. Въ такива случаи помагаше и така наречената протестантска „Зорница“, особенномесечната, която въ време на освободителна война бѣше, доколкото си спомнямъ, единствениятъ вестникъ, който даваше на българската публика откъслечни макаръ сведения. Цариградскиятъ вестникъ, прочее, остана вѣренъ на своя пѣть до край. Той продължи своята висококултурна патриотическа и политическа мисия дори до обявяването руската война (12 априлъ 1877 г.), като прозираше и доста прозрачно поменаваше за предсгоящото тържество на руския войникъ и българския опълченецъ.

III.

Подвижничеството на българския вестникарь въ Цариградъ: Богоровъ, Петко Славейковъ, Ив. Найденовъ. — Какъ се четѣше цариградския вестникъ и какъ се тълкуваше?

Не мога да си спомня безъ известенъ душевенъ трепетъ за страданията и бедствията на българския вестникарьвъ описваната отъ менъ епоха, само и само да може достойно да изпълнява своята задача. Той не бѣше богатъ. Напротивъ. И д-ръ Ив. Богоровъ (Богоевъ), и Петко Славейковъ, и Иванъ Найденовъ, и Тодоръ Икономовъ бѣха бедни хора, бивши народни учители, у които пламтѣше искрата на едно възвишено родолюбие и желанието да помогнатъ на Родината, да осведомяватъ, освѣтляватъ, насърчаватъ и поддържатъ въ вѣрата за сполука въ воденитѣ борби: за духовна и политическа свобода. Тѣ бѣха принудени не единъ пѣть да протѣгатъ ржка и да искатъ заемъ отъ Балкапански търговци, отъ които нѣкои не имъ затваряха вратата на конторитѣ си.

Съ какви трогателни черти Раковски рисува сѣкашъ портрета, описва ревността и беднотията на Богорова, почналъ да издава „Цариградски вестникъ“: „Въ Балкапанъ-ханъ, въ оная малка и оскѣдна печатница, която съ голѣми трудове той самъ си бѣше набавилъ и купилъ по-вече съ помощъ на нѣкои си отъ Влашко родолюбци. . . Онъ се денѣмъ и нощемъ трудѣше самъ да пише, самъ въ печатницата си да нагледва и работи и самъ йоще да тича по пощи! А отъ друга страна да нѣма и най-нуждни разноски, да е още задължнѣлъ тому и оному за народно